

EASWARAMMA GÜNÜ DİSKUR'U

***“İnsan anasının karnından doğduğu vakit,
boynuna takılmış, ne incilerden ne de altından ve ne de
topazdan veya yakutlardan veya daha başka
mücevherlerden yapılmış bir çelenk vardır.
Böyle olmasına rağmen, geçmiş hayatlarında yaptığı iyi ve
kötü eylemlerin sonuçlarından örülmüş olan bir çelenk
boynunda asılıdır.
Yaratıcı Brahma, insanın bütün geçmişteki eylemlerinin
sonuçlarını bir ipe dizerek onu ağır bir çelenk halinde,
doğarken insanın boynuna takar.”***

Telegu dilinde bir Şiir)

Sevgi'nin Somutlaşmışları!

Bu dünyada her birey dört Guru'ya sahiptir. Veda'lar bunları, “*Mathrudevo bhava, Pithrudevo bhava, Acharyadevo bhava, Athithidevo bhava*” olarak beyan eder. Bunların anlamı, anneyi, babayı, öğretmeni ve misafiri, Allah'mış gibi kabul etmeliyiz demektir. Bu dördünün içinde, anne birinci ve en başta gelen gurudur.

Anne öğretisinin daha başka içsel anlamları vardır. Gerçek bir mürit, annesinin talimatlarına harfîyyen riayet edendir. Bir anne, başkaları gibi sıradan bir birey gibi görünebilir, ama onun öğretisinin derinliklerine inince onun büyük bir guru (öğretmen) olduğunu göreceksiniz. Fakat spiritüel yolda olmayanlar, buna şüpheyile bakabilirler.

Bir gün anne Easwaramma, su dolu testisiyle Chitravathi nehrinden geri dönüyordu. Yaşlı bir kadın da su dolu kabının ağırlığı altında ezilerek zorlukla onun yanında yürüyordu. Easwaramma, “Anne, su dolu kabı taşımakta herhalde zorluk çekiyorsun,” diye sordu.

Su dolu kabın ağırlığı altında terleyen yaşlı kadın, “Evet, anne! Su dolu bu kabı, uzun mesafeye taşımakta zorlanıyorum. Bunu taşımakta bana yardımcı olacak çocuklarım yok. Ben kendim her gün bu suyu taşımak zorunda kalıyorum,” diye cevap verdi.

İstirap dolu bu sözler Easwaramma'nın zihninde yer etmişti. Biraz daha yürüdükten sonra, bir elinde kara tahta ve omuzuna asılı içi ağır kitaplarla dolu çantayı taşıyan küçük bir çocuk gördü. Yürümekte zorluk çekmesine rağmen, Bukkapatnam Okulu'na kadar olan uzun mesafeyi katetmek mecburiyetindeydi. Easwaramma çocuğa, “Sevgili oğlum! Bu kara

tahta ve kalem nedir? Niye bu kadar ağır kitaplar taşıyorsun?” diye sordu. Küçük çocuk, “Anne, öğretmenin bana öğrettiklerini not alabilmek için bu kitapları taşıyorum,” diye cevap verdi.

Easwaramma bütün bu olayları zihnine nakşetmişti. Biraz daha yürüdükten sonra, zayıf bir annenin omuzlarına oturttuğu küçük çocuğunu Bukkapatnam’a doğru taşıdığını gördü. Easwaramma bu kadına da, “Çok zayıf ve halsiz görünüyorsun. Çocuğu zorlukla taşıyorsun. Bukkapatnam gibi uzak bir yere niye gitmek mecburiyetindesin?” diye sordu.

Kadın, “Anne! Oraya gitmekten başka çarem yok. Bu üçra köyde çocuğuma ilaç verecek bir doktor yok. Soğuk almış, ateşi var. Onu Bukkapatnam hastanesine götürüyorum,” diye cevap verdi. Bu olay da Easwaramma’nın zihninde yer etmişti.

Kolkata’nın yakınında üçra bir köyde bir anne ve küçük çocuk vardı. Çocuk doğar doğmaz babası ölmüştü. Yaptığı ufak tefek işlerden kazandığı çok az gelire anne çocuğu büyütüştü. Çocuğun akşamları derslerini yapabilmesi için evde bir tek lamba dahi yoktu. Çocuk sokak lambalarının altında oturup derslerini yapıyordu. Bu şekilde derslerini büyük bir zorluk içinde yaparak büyük dereceler kazandı. Bu çocuk, efsanevi Eswarachandra Vidyasagar olarak kemale erdi.

Eswarachandra’nın annesi eskimiş bir *sari* giyerek Kolkata’da açılan bir fuarı gezmek üzere yola çıktı. Çocuk, annesinin bu acınacak haline baktı.. Herkes fuara giderken pahalı giysiler giyerken, annesinin böyle eskimiş *sari*’ler içinde gitmesine dayanamadı. “Anne, niçin fuara böyle eski *sari*’ler içinde gidiyorsun?” diye sordu.

Annesi ise, “Sevgili oğlum! Ben bunların içinde mutluyum. Sen endişelenme. Sen derslerini çalışmaya devam et ve hayatta bir yere varmaya bak,” diye cevap verdi.

Bu olaydan birkaç yıl sonra, Vidyasagar okulunu tamamladı. İyi bir maaşla bir işe girdi. İlk ayki maaşıyla annesine birkaç iyi kalite *sari* satın aldı. Bunları gören annesi, “Bu pahalı *sari*’ler beni hiç mutlu etmiyecek. Eğer köydeki fakirlere yardım eder onların ıstıraplarını bir nebze giderebilirsen bu beni daha çok mutlu edecektir,” dedi. Bundan başka, üç arzusu daha olduğunu açıkladı.

Bunu işiten Vidyasagar hemen annesinin ayaklarına kapanarak yalvarırcasına, “Anne, senin arzularını yerine getirmek benim görevimdir. Annesinin arzularını yerine getirerek onu mutlu etmek bir evladın sorumluluğudur. Lütfen arzularının neler olduğunu bana söyle,” dedi.

Annesi ona, “Sevgili oğlum! Köyümüzde bazı fakir, tahsilsiz ve hasta insanlar var. Bunların ıstırapını kim giderecek? Ben ancak, sen onların bu zorluklarını yok edebildiğin vakit mutlu olacağım. Bu köyün çocukları,

komşu köydeki okula gidebilmek için uzun mesafeyi yürüyerek gitmek zorunda kalıyorlar. Onların bu acınacak halleri beni üzüyor. Tahsil görmek için bu zorluklara katlanmak mecburiyetindeler mi? Bu çocukların rahatça okuyabilmeleri için bu köyün içinde onlara bir okul yaptırmanı istiyorum,” dedi.

Annesinin arzusunu yerine getiren Vidyasagar köyde ufak bir okul yaptırarak onu mutlu etti.

Yine günlerden birinde Vidyasagar annesini düşünceli oturur buldu ve sebebini sordu. Annesi, “Sevgili oğlum! Köyümüzün halkı içme suyu olmadığı için ıstırap çekmekte. Suyu uzaklardan getirebilmek için uzun mesafeleri yürümek zorunda kalıyorlar. Köyümüzdeki kuyu tamamen kurudu. Benim gibi yaşlı kadınlar nasıl bu uzak yerlerden su taşıyabilirler? Eğer köyde bir kuyu kazdırabilirsen bu onlar için büyük bir kolaylık olacaktır. Bu benim ikinci arzumdur,” dedi.

Vidyasagar annesine söz vererek, “Anne! Arzunu derhal yerine getireceğim. Köyümüzdeki içme suyu problemini halledeceğim,” dedi. Başlangıçta, köyde iki üç kuyu açtırdı fakat bunlar pek faydalı olmadı. Bu kuyulardan ancak yağmur mevsiminde su elde edilebiliyordu. Yaz mevsiminde ise kuruyor ve bir damla dahi su kalmıyordu. Bu nedenle annesi kendisinden bu problemi kalıcı olarak çözmesini istedi. Bunun üzerine Vidyasagar büyük ve derin bir kuyu açtırmayı ayarladı ve böylece su kıtlığı problemi kalıcı olarak halledilmiş oldu. Annesi bundan dolayı çok mutlu olmuştu.

Bir zaman sonra Vidyasagar işinde terfi etti. Aynı zamanda maaşıda yükseldi. Bunun üzerine annesine giderek, “Anne! Üçüncü arzun nedir?” diye sordu.

Annesi, “Sevgili oğlum! Bir okul inşa ettirdin. Köy halkına içme suyu temin ettin. Fakat köyümüzdeki anneler, çocukları hasta olunca, onları tedavi ettirmek için komşu köylere götürmek zorunda kalıyorlar. Onların bu kötü durumlarına bakamıyorum. Bundan böyle köyümüzde ufak bir hastane yaptırabilirsen beni mutlu edersin,” dedi.

Annesinin arzusunu yerine getirerek Vidyasagar köyde bir hastane yaptırdı. Böylece zamanı geldikçe, annesinin arzularını yerine getirmiş oldu.

İyi davranışları yüzünden, zamanla meslek hayatında yüksek seviyelere ulaştı. Böyle olmasına rağmen, alçak gönüllü ve itaatkar olmaya devam etti ve kendisine iyi bir isim yaptı.

Bir gün annesi onu yanına çağırarak, “Sevgili Oğlum! Hayatta büyük bir mevki sahibi olduğun için mutluyum. Fakat hiçbir zaman kendini beğenmiş birisi olma,” diye nasihatte bulundu.

*Bazı insanlarda,
aşırı servet egolarını kabartır,
ve bu da onlarda birçok kötü niteliklere yol açar.
Servet sizi terkedince ego da yok olur
ve bunun sonucu olarak da kötü nitelikler yok olur.*
(Telegu dilinde bir Şiir)

Fakat Vidyasagar'da durum böyle olmadı. Alçak gönüllülük niteliğini, eğitimiyle birlikte geliştirmişti. İyi bir konuşmacı olarak, kendisine iyi bir isim yapmıştı. Çok sayıda eğitilmiş insan onun konuşmalarını dinlemek için etrafında toplanırlardı. Bir keresinde komşu bir kasabada bir toplantı tertip edilmişti ve Vidyasagar topluma hitap edecekti. Vidyasagar o kasabaya gitmek üzere yola çıktı. Vidyasagar'ın bulunduğu kompartımanda bir ICS subayı da seyahat etmekteydi. Bu subay da, Vidyasagar'ın konuşmasını dinlemek üzere o kasabaya gitmekteydi. Onun sadece ismini işitmiş, fakat kendisini daha önce görmemişti. Subay trenden iner inmez, "Hamal! Hamal!" diyerek çağırmaya başladı.

Bunu gören Vidyasagar, subaya yaklaşarak ne kadar bagajı olduğunu sordu. Subay ufak bir bavulu olduğu cevabını verdi. Bunun üzerine Vidyasagar, "Bu küçük bavulu taşımak için hamal tutmaya gerek var mı? Ben onu taşıyım. Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu.

Subayın cevabı, "Bildığım kadar Eswarachandra Vidyasagar isminde büyük bir bilgin ve konuşmacı bir konuşma yapacak. Onun bu konuşmasını dinleyeceğim," oldu.

Vidyasagar bavulu alarak subayın yanında yürümeye başladı. Birlikte Vidyasagar'ın konuşma yapacağı adrese geldiler. Orada Vidyasagar, bavulu subaya verdi. Bunun üzerine subay cüzdanını çıkararak Vidyasagar'a hamaliye ücreti olarak ne vermesi gerektiğini sordu.

Vidyasagar bunu nazık bir şekilde reddederek, "Efendim! Size hizmet etmek için bana bir fırsat verdiniz. Bu benim için yeterlidir," dedi. Sessizce oradan uzaklaştı.

Vidyagar'ı delişmen birisi olarak kabul eden subay içeri girerek dinleyicilerin arasına oturdu. Bu toplantıyı organize edenler, Eswarachandra Vidyasagar'ı çelenkle/çiçeklerle karşılamak üzere bekliyorlardı. Birkaç dakika sonra, çok basit giysiler giymiş olan Vidyasagar geldi. Candan karşılandı ve kendisine çelenk verildi. Bu karşılama törenini izleyen subay, tren istasyonundan buraya bavulunu taşıyan kimsenin bizzat Eswarachandra Vidyasagar olduğunu hayretler içinde gördü. Bundan dolayı büyük bir utanç duydu. Bu büyük ve aynı zamanda mütevazı olan bu insana kalbinin derinliklerinden saygı ile selam gönderdi.

Vidyasagar konuşmasına başladı. Eğitilmiş bir insanın en önemli niteliğinin tevazu olduğunu açıkladı. Gurur ve küstahlığın, aşırı servet sahibi olma sonucu meydana geldiğini ve bu gibi insanların, insan doğasının ana niteliğini kaybettiklerini anlattı.

Program sona erdikten sonra ICS subayı Vidyasagar'a giderek yaptığı yanlıştan dolayı kendisinden özür diledi. Vidyasagar'a, "Efendim, yaptığımız konuşma benim için çok aydınlatıcı oldu! Yüksek eğitim görmüş biri olduğumu düşünerek gururum sonucu küstahça hareket ettim. Lütfen beni affedin," dedi.

Zamanla Vidyasagar, iyi bir bilgin ve konuşmacı olarak büyük bir başarı elde ederek büyük bir ün sahibi oldu. İnsanlara büyük yardımlar yapmaya devam etti. Bazı fakir öğrencilerin eğitimlerini yapmalarına yardımcı oldu. Susuz olan bazı köylere içme suyu temin etti. Oğlunun, fakirlere ve ihtiyaç sahiplerine böylesine hizmet vermesi annesini çok mutlu ediyordu. Her annenin böyle asil çocuklara sahip olmaları için Allah'a dua ediyordu.

Aynı şekilde de, Sathya Sai, annesinin arzularını yerine getirerek, fakirlere ev inşa ettirmek, onların çocuklarını okutmak, köylere içme suyu getirmek vs. gibi Puttaparthi'de sosyal faaliyetlerde bulunmuştu. Annesinin o günlerde istedikleri şeyler, küçük arzulardan ibaretti. Fakat zamanla bunlar, birer dev projeler haline gelmiş ve tarih yazmıştır.

Anne Easwaramma, Swami'nin köy halkına yaptığı hizmetten dolayı çok mutlu idi. Bu mutluluğunu şöyle ifade etmişti, "Sevgili oğlum! Fakirler için evler yaptın, köy halkının içme suyu ihtiyacını hallettin, karanlığın içine gömülü olan köye elektrik temin ettin. Bununla da kalmayarak bir okul ve hastane yaptırдың. Benim bütün arzularımı yerine getirdin". Oğlunun böyle büyük görevleri yüklenerek yerine getirmesinden çok mutlu idi. Etrafında toplanan hanımlara, "Puttaparthi köyünde küçük bir okul yaptırmasını Swami'den istedim. Fakat Swami onun yerine büyük bir eğitim enstitüsü açtı," derdi.

Böylece, annenin mütevazı arzuları, sonunda büyük projeler haline dönüşerek insanlığa büyük faydalar sağladı.

Bu gün bu ülkenin ihtiyacı, annelerinin öğretilerini uygulayan çocuklara sahip olmaktır. Annelerin öğretileri basit ve önemsiz gibi görünebilir, fakat zamanla onlar insana mutluluklar getirir. Easwaramma'nın arzuları çok basit idi! Puttaparthi köyünün suya kavuşmasını istedi. Fakat Swami, bütün Ananthapur bölgesine su sağladı. Benden, ufak bir okul açmamı istedi. Fakat Sathya Sai büyük binalar inşa ettirerek, büyük eğitim enstitüleri tesis etti. O günlerde, temel sağlık kolaylıkları olmadığı için köylüler sıkıntı içindelerdi. Bu nedenle Anne Easwaramma Benden ufak bir

hastane yaptırmamı istedi. Fakat Swami, bir tanesi Puttapparthi'de ve diğeri Bangalore'da olmak üzere iki büyük şifa mabedi olan Sathya Sai Super Specialty Hospital'larını inşa etti. Böylece annenin küçük arzuları büyük enstitülerin tesisiyle sonuçlandı.

Sevgi'nin Somutlaşmışları!

Hiç kimseyi izlemenize gerek yok. Annenizi mutlu edecek faaliyetlerde bulunmanız yeterli. Eğer anneniz mutlu ve hoşnut ise, bu size büyük bir kutsama bahşedecektir. Anneniz size her ne söylerse onun bu emirlerini büyük bir samimiyet ve içtenlikle yerine getirin. Bu gün yapılması gereken şey budur! Annenize itaat edin ve onun sevgisini kazanın. Böyle yapılırsa bütün dünya gelişir. Bundan daha başka bir meziyete ihtiyacınız yok. Bütün hayatınızı annenizi mutlu etmeye harcayın. Sathya Sai, annesinin bütün arzularını yerine getirerek onu mutlu ettiği için O'nun görkemi bütün dünyaya yayıldı.

Sathya Sai büyük hastaneler kurarak, en fakir insandan en zengin insana kadar herkese, pahalı sağlık imkanlarını tamamen bilabedel olarak sağladı. Sağlık hizmetleri açısından dünyanın hiçbir yerinde Sathya Sai Yüksek Tıp Bilimleri Enstitüsü ile kıyaslanabilecek bir başka kurum yoktur. Bu hastanede ilaçlar, ameliyatlar, yiyecekler yani her şey tamamen parasız olarak sunulmaktadır. Her şeyin inanılmaz derecede pahalı olduğu bu günlerde, bütün bu imkanları parasız olarak nasıl insanlara sağladığımızı kimsenin akli almamaktadır. Fakat maalesef insanlar, hastanelerimiz tarafından kendilerine sağlanan bu hizmetlerin değerini takdir edememektedirler.

Günümüzde birçok hastane, verdikleri hizmetleri elektronik medya kanalıyla reklam yaparak, hastaları kendilerine çekmekte ve [bu insanların] alın teriyle kazanmış oldukları paraları ellerinden çarpmakta ve hatta daha da ileriye giderek, ihmal yüzünden hastaların ölümüne sebep olmaktadır. Bu doğru bir şey değildir. Fakir insanlara parasız yemek, parasız eğitim, parasız su ve parasız ilaç verilmelidir. Bütün bu hizmetleri parasız olarak vermekten daha yüce bir hizmet yoktur. Bütün eski ve yeni öğrencilerin böyle hizmetleri üstlenmelerini arzu ederim.

Öğrencilerimizden eğitim ücreti olarak bir kuruş dahi talep etmiyoruz. Sathya Sai Eğitim Kurumları, eğitimi tamamen bedelsiz olarak vermektedirler. Başka kurumlarda, yüksek eğitim yapabilmek için insanlar çok büyük rakamlar ödemek zorundadırlar. Fakat bizim öğrencilerimizin, burada eğitimleri için her hangi bir şekilde para sarfetmelerine gerek yoktur. Buraya sevgi ve büyük beklentilerle gelen bütün öğrencilere KG'den (kindergarten) PG (Lisans Üstü) eğitimlerine kadar Ben her şeyi tamamen

parasız olarak sağlıyorum. Gerçekte, bizim bütün hizmetlerimiz büyük bir sevgi içinde ve parasız olarak yer almaktadır.

Biraz evvel konuşan Sih öğrenci, yüksek eğitim yapabilmek için çok çabaladı. Fakat yüksek öğretimini parasızlık dolayısıyla devam ettiremedi. Böyle olunca çok düşük maaşlı bir iş bularak o işe girdi. Daha sonraları bizim kolejimize girerek MBA derecesini aldı. Şimdi de, Swami'ye olan minnettarlığına karşılık olarak, hostelde hizmet veriyor. Swami'nin Kurumlarında hizmet vererek faaliyetlerde bulunan bunun gibi daha başka öğrenciler de vardır.

Ondan sonra konuşan çocuk Delhi'den gelmiştir. Onun da yüksek tahsilini yapabilmek için büyük beklentileri vardı, fakat parası yoktu. Bizim Enstitümüze girdi ve birinci sınıf MBA derecesini aldı. Bütün bunlar, bir kuruş dahi harcamadan elde edildi. O günden bu güne, burada kalarak Swami'nin hizmetine girdi. Bütün hayatını, kendisi gibi çocuklar yetiştiren bu Kuruma vakfetmeye karar verdi.

Böylece, bütün Sathya Sai Enstitüleri açık fikirliliği ve hizmet ruhunu geliştirmektedir. Bizim bütün öğrencilerimiz açık görüşlüdürler. Burada dar görüşlü öğrenci bulamazsınız. Hepsinde sevgi ile doludur ve aralarında birer kardeşmiş gibi geçinirler. Benim yapmaya çalıştığım şey böyle ideal erkek ve kız çocuklarını eğitmektir. Benim arzum, bizim bütün öğrencilerimizin, büyük bir sevgi ve fedakarlık ruhu içinde, büyük bir istekle topluma karşılıksız hizmet faaliyetlerinde bulunmalarınıdır.

Öğrencilerimizin büyük bir kısmı Delhi ve Agra gibi büyük şehirlerde yüksek maaşlı mevkilerde çalışmaktadırlar. Hakikatte, Hindistan'daki en üst düzeydeki firmalar, yüksek maaşlar teklif ederek bizim öğrencilerimizi aramaktadırlar. Bu yerlerde çalışan öğrencilerimiz, aynı zamanda fakir çocuklara parasız ders vererek de hizmet faaliyetlerinde bulunmaktadırlar. Her nerede olurlarsa olsunlar, bizim öğrencilerimiz daima fedakarlık ruhu içinde ve açık fikirlilikle çeşitli hizmetlerde bulunmaktadırlar.

Eğitim, sadece kitap bilgisi değildir. Açık fikirliliği, fedakarlık ruhunu, varlığımızı/servetinizi toplumun başka fertleriyle içten gelerek paylaşmayı ve onları mutlu etmeyi geliştirmeniz, işte bunların hepsi, eğitim görmüş bir insanın gerçek nitelikleridir. Prasanthi Nilayam'da sadece topluma hizmet vermekle mutlu ve tatmin olan bazı öğrenciler var. Benim ana görevim, bunlar gibi erkek ve kız çocuklarını yetiştirmektir. Ben onlara ihtiyaçları olan her şeyi tedarik ediyorum. Hatta gerekirse, onları yüksek tahsil için yabancı ülkelere dahi gönderiyorum.

Burada oturan Dr. Padmanaphan'ı hepiniz tanırırsınız. Çok genç yaşta doktor oldu ve burada Bangalore'da ufak bir klinik açmak istedi. Onu

çağırdım ve, “Doktor! Tıbbın daha yüksek derecelerini elde etmelisin. Eğitimini, şimdi almış olduğun diplomayla noktalamamalısın. Yüksek eğitim yapabilmen için ailevi durumun müsait olmayabilir. Fakat Ben senin yanındayım. Yüksek öğretimin için her şeyi sana sağlayacağım,” dedim.

Bir gün onu yemeğe çağırdım ve sonra da yüksek tıp tahsili yapmak üzere onu Viyana’ya gönderdim. Böylece yurt dışına giderek tıp alanında yüksek dereceler aldı. Döndükten sonra, şimdi Brindavan’da harikulade hizmetler vermektedir. Para canlısı değildir. Swami’nin hizmetinde edindiği büyük isim onun için yeterlidir. İyi bir isim yapmaktan daha yüce bir şey olabilir mi? Fakirlere hizmet verir. Kalp ameliyatı geçirmiş olmasına rağmen, fakir ve hasta kimselere hizmet vermeye devam etmektedir. Swami onu, sevecen, yumuşak ve kutsal bir kalbe sahip bencilsiz bir insan olarak yoğurarak bazı kimselere hizmet vermesi için teşvik etti.

Bizim öğrencilerimiz yüksek vasıflı yetişmiş olmalarına rağmen çok mütevazı ve bencilsizdirler. Daha sonra, bizim eğitim kurumlarımızda öğretmen olarak görev almaktadırlar. Böyle asil ruhları geliştirmek Benim kat’i kararımıdır.

Zaman zaman bu bedende bazı ufak tefek rahatsızlıklar olabilir. Fakat bunların hiçbirisi Beni endişelendirmez. Bunlar, insan bedeni için kaçınılmaz şeylerdir. Geçen yıl çocuklardan birisi demir bir taburenin üzerine çıkmış kapıyı süslüyordu. Bu arada Ben kapıyı açarak odamdan dışarı çıktım. Çocuk Beni görür görmez heyecanlanarak tabureden düştü. Yere düşerken demir tabure de sallanarak Benim üzerime düştü. Benim kalça kemiğim işte o zaman kırılmıştı. Kırılış şekli böyle olmuştu. Geçmiş bir karma yüzünden meydana gelmemişti. Fakat bu olaya Ben hiç aldırmadım. Dün, Odama girerken farkında olmadan duvardaki bir tuğla çıkıntısına elimle yapıştım. Tuğla gevşedi ve yere düştü. Bunun sonucu olarak Ben de kötü bir şekilde bileğimin üzerine yere düştüm. Bu bir kaza idi. Fakat her ne olursa olsun Benim görevimi yapmam gerekir. Kazalar geçmişteki karmalardan olabilir, fakat bu öyle değildi. Bu, dikkatsizliğim yüzünden Benim hatam idi. Buna benzer şeyler zaman zaman olabilir fakat hiçbir hastalık Beni hiçbir zaman etkileyemez. Ben bütün bu olaylardan ari olarak işime devam ederim.

Şimdi burada yedi çocuk var. Hepside liseyi bitirmiş durumdalar. Swami’nin yanında kalarak hizmet vermek istiyorlar. Ben onlara bakıyorum. Onlara, “Sevgili çocuklarım! Eğitiminizi sürdürmelisiniz. Bunun için ebeveyninizden bir şey istemenize gerek yok. Ben sizin her ihtiyacınızı karşılayacağım. İyi çalışın ve parlak bir başarı elde edin. Başkalarına örnek olun,” dedim. Böylece onların yüksek öğretim yapabilme

hazırlıklarını yapıyorum. Ben daima başkalarına yardım ederim ve hiç kimsenin zor duruma düşmesini istemem.

Ben kendim ise, hiçbir zaman hiçbir hastalıktan mustarip olmayacağım. Bazı ufak tefek olaylar olabilir. Fakat Ben bunlara aldırmandan işime devam edeceğim. Dün, Ben yere düştüğümde büyük bir gürültü oldu ve orada bulunan kimseler büyük bir kaza olduğu endişesine kapıldılar. Kendi kendilerine şöyle düşündüler – “Swami’ye ne oldu! Son zamanlarda kalçasındaki kırık yüzünden rahat yürüyemiyordu. Şimdi de elini incitti. Bizim için bu ne büyük bir şanssızlık!”

Fakat Ben onları, önemli bir şey olmadı, telaş edecek bir şey yok diye teselli ettim. Salıklar burada bir toplantı tertipletiler ve Benim de buna iştirak etmem gerekiyordu. Bu bedene ne olursa olsun, Ben görevimi yapmaktan kaçmam. Bu nedenle, buraya gelmeyi kabul ettim. Elbisemi giydim. Öğrenciler, bandajlı kolumun Beni rahatsız etmemesi için, bir şal ile onu entarime sardılar. Öte yandan doktorlar, Benim hiç kıpırdamamı tavsiye ettiler. Onlar tavsiyelerinde haklı idiler. Fakat Ben, doktorların tavsiyesine karşı, iki öğrencinin yardımı ile gönüllü olarak geldim. Ben çocuklarımı çok seviyorum ve onlar da Beni aynı şiddetle seviyorlar. Devamlı olarak Benim yanımdalar ve Bana bakıyorlar.

(Swami’nin talimatı üzerine bazı çocuklar ayağa kalktılar. Swami onları dinleyicilere göstererek şunları söyledi): Bu çocuklar Delhi ve daha başka uzak şehirlerden geldiler ve burada Brindavan’da ve Prasanthi Nilayam’da okudular. Hepside Benimle birlikte kalıyorlar ve Bana büyük hizmette bulunuyorlar. Bu problem, ilaçla tedavi edilebilecek bir şey değil. Onların bizzat kendi sevgileri Bana ilaç yerine geçiyor. Sadece onların sevgileri, Beni birçok yönlerden koruyor.

(Yine bir başka öğrenciyi işaret ederek,) Bu çocuk PhD.’sini yaptı. Bu çocukların hepside, yüksek tahsil görmüşlerdir. Buna rağmen burada kalmak istiyorlar ve Swami’ye hizmet etmek istiyorlar. Swami’nin evinde, daha başka çocuklarda var. Örneğin, Sathyajit ve başka çocuklar gölgem gibi devamlı yanımdalar ve Benim her hizmetime koşuyorlar. Bu gibi çocuklar Benim yegane malımdır.

Bazı kimseler Bana soruyorlar, “Swami! servetinin/mallarının değeri nekadardır? Bu mallar nerede?”

Ben de onlara, “Sizlere servetim şu kadardır diyemem. Benim servetim Benim öğrencilerimdir. Bu, parayla ölçülemez. Çocuklarımın sevgisini ne kadar tarif etmeye kalksam bu yeterli olamaz” diye cevap veriyorum.

Ben, bu servet olmadan bir günümü dahi geçiremem. Onlar da Swami’nin sevgisi olmadan yaşayamazlar. Bu çocuklar verdikleri hizmetle

dünyaya örnek oluyorlar. Ancak Seva (bencilsiz ve sevgi dolu hizmet) eğitilmiş olana büyük bir değer bahşeder. Onların büyük bir sevgi ile yaptıkları hizmetleri tarif edemem. Bizim öğrencilerimizin sahip oldukları, sevgi dolu doğalarını hiçkimse kelimelerle yeterli olarak tahmin ve ifade edemez. Onların ne kadar açık fikirli olduklarını kimse anlayamaz. Dış görünüşte, her hangi sıradan bir öğrenci gibi görünürler. Fakat onların herbiri çifte Lisans'larla yüksek eğitim görmüş kimselerdir. Bunlar gibi çocuklar, dünyaya büyük hizmetlerde bulunabilirler. Onlar Bana çeşitli şekillerde hizmet veriyorlar.

Sravanam (dinlemek), Kirtanam (şarkı söylemek), Vishnusmaranam (Vishnu üzerinde tefekkür etmek), Padasevanam (O'nun Lotus Ayak'larına hizmet etmek), Vandanam (selamlamak), Archanam (ibadet etmek), Dasyam (kulluk), Sneham (arkadaşlık), Atmanivedanam (teslimiyet).

Onlar, Bana olan eksiksiz ve şartsız sevgilerini, yukarıda açıklanan Allah'a bağlılığın dokuz yoluyla ifade etmektedirler.

Doktorlar Bana yatakta istirahat tavsiye ettiler. Buna rağmen Ben, salıklarime karşı olan vaadimi yerine getirmeye karar verdim. Benim bu kat'i kararımı gören çocuklar diktikleri bir şal ile elbisemin üzerini örterek Beni aşağıya getirdiler. Bu hizmet küçük ve önemsiz görülebilir. Fakat olayın derinliklerine inerek soruşturursanız Swami'ye bu şekilde hizmet etme fırsatını elde etmenin ne kadar zor olduğunu anlayacaksınız. Ancak onların sevgi dolu yardımları sayesinde fazla sıkıntı çekmeden sizlerle konuşmak için aşağı gelebildim. Aksi takdirde, Benim şu andaki halimle bu mümkün müdür?

Beni aşağıya buraya getiren şey onların saf sevgileridir. Bu çocuklar, iyi eğitimleri ile birlikte iyi karaktere de sahiptirler. İlk Okul'da veya Orta Okul'da veya Puttaprthi'deki diğer kurumlarda, çocukların verdikleri hizmet tariflerin ötesindedir. Hatta bu kurumlardaki çok küçük çocuklar bile dürüst hareket etmektedirler. Bu gün, sizlerin önünde öğrencilerimin iyi niteliklerini ifade etmek için ayakta duruyorum; aksi halde sizlere diskur vermeye hiç niyetim yoktu. Benim tavsiyelerim gereğince, öğrenciler topluma büyük hizmetler vermekteler. Bu yıl Enstitüye giren yeni öğrencileri, bu çocuklar gibi asil nitelikler geliştirmeye, sağlıklı ve mutlu ve alçak gönüllü olmaları ve topluma iyi hizmetler vermeleri için teşvik etmekteyim. Her birinizi kutsayarak diskurumu sona erdiririm.
